

Atabey Aydı

- şiirler -

Yayın Tarihi:

3.8.2015

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Asırlık Suret

Karanlıkta bir asırdır duran ayna kırıktır
O, gölgesiz doğan görüntünün adıdır
Aslının aksi olmadan, aynanın sureti kayıptır
Sureti gösteren ayna, aksi değil aslıdır.

23.07.2015

Atabey Aydı

Avuca Sıgmayan Hayat

Silah, bomba onlar için taş, sopa atmak
Hüküm, adalet onlar için kardeşi, masumu yakmak
Sevmek nefislerine azap, kemikleri cehenneme yakıt
Kuru tenleri toprağa ağır bir zehir, kalpleri kara bir katran

Heyhat, zalimler!
İssızca omuzlarınızdan geçecek sükût bir ölüm
Cehennem olacak size bu fani
Helak olacak doymaz nefislerinizle bedenleriniz
Ömrünüz, zerre kadar hayırlı olmadan
kara toprağa gömülecek acımasızca
Köpek gibi gezip tasma bulamadan kaybolacaksınız âlemden
Rüyayı tez halde gerçek sanıp atlayacaksınız köprüden
Kulaklarınız sağır, dilleriniz lâl ve gözleriniz âmâ olup
ayaklarınız ve elleriniz gerçeğe değinecek hemen
Renksiz bir çerçevenin kapkaranlık bir noktasına
sığacak kaçır alçalacaksınız tek başınıza
Ama nafiye... Vay halimize diyeceksiniz!

Atabey Aydı

Benden Beri

Bir zamanlar...
Hülya ile hakikat arasında
Kılı kıpırdamayan bir insan
Çekingen ve yalnız her an
Ne bakışları var aslında
Unutur gördüklerini zaman zaman

Sevildikçe artan duygularını içine atan
İçinde biriktirdiği duygulardan geriye kalan
Ne paslanmış ne kor olmuş kalbine
Ne de geleceğe püsküren ateşin içinde
Kendine bir yer ayırsa bakiye gidende
Hatıraları gömülü kalır fanide

Zamana sayı saymayı öğretecek bir devirde
Düşünceleri oluyor herkes için bir hedef
Hâkim olup hüküm verecek her kesrete
Meskenet bir adam için olacak insanlar telef

Akıl saadet ki hayatın çıkarımlarını yapanlar var
Cehil inancıyla nefesine körü körüne bağlananlar var
Zamanın vehimlerinden uzak doğan masum bir ruh gibi
Savrulmuş tohumlardan çiçek açmayı bekleyenler var

Heyhat, bak! Olduysan bu hayatta zalim
Senin emrini dinleyecek kim
Akıl var izan var.

01.07.2014

Atabey Aydı

Deruni Aradığım Şehir

-Bursa'ya İthaf-

Tabiatın damarlarından medeniyet döşeli yollar,
Mücevher taştan konuşan duvarlar...
Onarır keder yüklü mekânları, camiada gezinen ruhlar
Anlatıyor gönül köşelerinde oturanlar.

Ağlayan sözden irak, iki dudak arasından doğar aşklar
Şehrin canları cananlara koşar
Kadim-i Kalam okuyanlar nur ile coşar
Aşkî akıl da yaşar kalp de yaşar.

Şehre semadan inen nur,
Bir seher, seccadelere bürünür olur
Aydınlıkta mavi ile yeşil bulunur
Gönlün konakta da olsa fakir evinde de olsa aynı huzuru bulur

Güneşin sıvadığı dağın gölgeli kesreti
Yârin eteğine işlenmiş sevgilinin sureti
İçine gülleri topladığı sepeti
Aşkla okunuyor sevenlerin saadeti

Şehir bilinmeyen güzellikte
Taşın ruhu, kaldırımların bedeni var
Şehrin güzellikleri nice incelikte
Mekânın rahmeti, zamanın hikmeti var

Âlem bilmeden gelip geçer; lakin
Huzura erer yaşayanı içinde
Deryada ıslanmış tarihi sayfalar, dingin; lakin
Açılır mavera rüzgârının ruhi bir döngüsünde

Şehir inler, gönül tezgâhına her bir nakışta
Sessizlik yuva yapar kulaklarda
Duyulansa bir garip Bursa'nın eşsiz nabzıdır
Orada bir kabir, gül kokan toprakla sarılıdır

Aşkına selam olsun, şehirde ben varken
Ey vedaların vedası, gecede sen yokken
Aşkına selam vermeden bakışlarımı örterdim
Ey selamların selamı, gündüzde seni söyledim

Ey Bursa, halkın senin sesini bilir
Dinlerim seni, ey deruni aradığım şehir...

10.07.2015; 07.24

Atabey Aydı

Fani Alem

Yaşanılan dünyada yaşanılmıyor yaşanılalı dünya
Gök kubbenin altında pervaneleri gösteren var bir hülya

14.01.2015

Atabey Aydı

Günah Yüklü Hisler

Yeşile küser ay ışığında doğa günbegün içinde
Defterim siyah dolar akli gönül çelince
Kara vakitte ateş tenime değince
Bir tutam mevsimi yaşarım varınca secdeye

Gündüzler yazar kara kalemince
Geceler doğar o gün olur kara
Ağlar bulutlar güneşi görmeyince
Kara yazımda bir günüm kara

Yalnız visale ermek hayalin bir kör noktası;
Artar beynimi parçalayan fikirlerin sancısı.
Ebemkuşağını çizmiş elimin sarısı,
Olur gerçekleri pençeleyen rüyamın karası.

Nedendir dembedem akan kanın karası,
Toprak gibi kokan canımın yası.
Şirtımda taşıdığım yükün ağrısı,
Ölüm vakti bedenimi yakar, zifiri olur sonrası.

15.02.2015

Atabey Aydı

Hayallerle Başbaşa

Toz olup gidiyorum buradan
Uzlette kaldım artık
Bakamıyorum kimseye
Ne endişeyle, ne hüzünle
Soruyorum kendime:
Ben ne yaptım ki
Bu ne hayat, bu ne perişanlık

Gidiyorum buradan bakmadan ardıma
Sorarım benle gelen insanlara
Ben merakımdan gidiyorum, ya siz
Ne ben inanayım ne de siz.
Soruyorum kendime:
Bana ne yaptınız ki
Bu ne merak, bu ne mutluluk

Bekleyemem bu yolun çamurunda
Kaybettiklerime mi yansam sanki sizin umurunuzda
Keyfimden mi gidiyorum
Ne hayallerle ne de tek başıma.
Soruyorum size:
Bana neler oluyor ki
Bu ne vakit, bu ne ölüm

Gidenlere ağlıyorum sessizce
Sizler olmadan

Mart 2013

Atabey Aydı

Kadim Tarih

Tokadın deęerini bilir dost yięitler,
Atar tarihimiz tokadını, deęerini bilmez dūşman sefiller.

15.01.2015

Atabey Aydı

Kuşun Gözleri

“Elveda” diyene doğru kanat açan bir kuşa, bir kimse söz etmiş:
-Sana hayran kalıp kurban olanlar, El-Latif sıfatıyla Yaradan’ı bilirler.
Bir bakıp bir de bakakalanlar demiş:
-Sana doğru yönelen avareler, artık hayaller...
Gözlerine perde inen bir mahlûk der:

-Cennetten bir renk kaçmış senin gözlerine.
Melül bakan gözlerinin, hafif tüyelerine
renk bağışladığı kuş da sükûn ile başlar sözüne:
- Parlak elbisem, mevsim olmuş tenime.
-Gördüğünüz güzelliğim, konuşulsun dilden dile.

-Bir müjde vereyim gözlerimden sevdiğim o yâre:
“Artık tek kaldığım yuvamdan da
Uzun yelken kanatlarımla bu diyarda,
Uçmak istiyor beni götüren hevesler;
Yalnız güzellere ağlamak istiyor bu gözler.”

15.07.2015

Atabey Aydı

Mağlubiyetin İfadesi

Sıçrayan hücumla gelen uzlet gururu,
Kısırak ordu oldu hedeflerinin mağduru.
Ateşten oklar yakıp kavursa yoksul orduyu
Yılgınlıkları, boz bulanık yağdırır yağmuru

Yenilgi, eğri boynlara zaferin kara madalyası;
Kaçanların yakasında tedbir fakası.
Harbin sonu sulh gömülü mezarlarında,
Ocaklarında yakınlarının şanlı yası.

Ey batılın kör inanış muhtevasında uyuyan!
Hicrete diye çıkıp korkakça kaçan
Sensin, mağlubiyet ağrısına tutsak kal.
Hürlük arzusuyla beslediğin umutlarını fırtınaya sal.

Kalbin taştan, kırılşa sarsmaz elem sahiplerini
Uçurtmaların kuyruğunda bulursun boş sebepleri.
Dünya ilminden bile yetim büyüyen ey esfel-i safilin
Savur aklını, çarp sağa sola, bırak da ruhun kalsın dingin.

10.07.2015

Atabey Aydı

Nebi

Güruh toplandı güneşin doğuşuna
Baktılar hiçliğin eteklerindeki bir ruhun doğuşuna
Bir cenin geldi, fenaya hamile ananın rahminden âğuşuna
Tanyeri ağardı, yetimin "Ümmetim" diyerek ağlayışına

Cihanın sırtında mühür belirir: İşaret-i azamet
Diliyle ümmetini ikrar eder o nur-u ismet

Baş koptu, ferman uçtu, putlar yıkıldı
Can düştü, Zemzem coştı, ümmet uyandı
Hicret ettiler, Muhacir oldular, İslam yayıldı

...

Kâinatın gözleri doldu, İlahi taneler düştü
Mekke'nin fitratına yeşil bir nur düştü
Toprağın yüzü nur oldu, kum taneleri vahye büründü
Atalarına tapanların kalplerindeki iman nuru göründü

Kızgın kum taneleri dolar sıcak beytlere
İman nurunu aşkla taşır soğuk gönüllere

Ezan okundu, beşer göründü, tevhidi haykırdılar
Dua edildi, kalp açıldı, hikmete ulaştılar
Gök yarıldı, cennet vat edildi, ebedi oldular

...

17.05.2015

Atabey Aydı

Nerede Aşikâr Dil

İki lisân dans eder kafamda,
Uyuşturduğu beynimin her ân sancısında
Tüketir zirveye ulaştırdığım muhayyel fikirleri,
Kayıp renkli maskeler takar sözlerimin dilleri.

15.01.2015

Atabey Aydı

O'ndan Uzak

Dikilir iman sütunları tek tek; lakin
Bedenim çatlak, ruh kemiğim kırık
Söner gönül penceremdeki ışık
Kalp, aşk-ı sırrını anlatan nefse âşık

İmtihan kapısı ardına kadar açık,
Çağrılıp gelmeyen eder çok ayıp.
Çeker kefeni üzerine, nefsi çok uyanık,
Bilselerdi ebedi cenneti, onlar için yalnız kayıp.

Sohbet yurdu kiraâtın havasından sıcak,
Gönül uykuda, ruhun sırtında kıldan ince bıçak.
Uyku, kulakları keser apaçık;
Masiva rüzgârı serin, ey gönlüm o odadan çık.

Bir ses, yankı yapar iki kulak arasında
Uzak değil, ruhu okşayan sohbet odasında.
Dinlediğini unutanlar şeytanın oltasında;
Dinlediklerini bilenler yerde değil, Allah katında.

Yaşa... Yaşamak illa Allah ile yaşamak
Oku... Okumak illa O'nun adıyla okumak
Anla... Anlamak illa Resul-ü Enbiya'yı anlamak
Sev... Sevmek illa tevhidi haykırarak Resulullah'ı sevmek

28.01.2015
Gece vakti 02.20

Atabey Aydı

Sayı Muhasebesi

Bir bilirim; birin var ve birliđini
İki bilirim; yerde beden gökte ruh
Üç bilirim; sağır, lâl ve âmâ
Dört bilirim; üçünün yanında kalp
Beş bilirim; Huda'dan emanet duyular
Altı bilirim; imanımın gereği şartlar
Yedi bilirim; ebemkuşağı gönül pencerelerim
Sekiz bilirim; Hakk'ı duyduğum yaşım
Dokuz bilirim; zerreyken bekledim anamın karnında
On bilirim; adamın harfleri kazılı mezar taşında

16.01.2015

Atabey Aydı

Su'dan Gelir Aşk Hikâyesi

Gün geceye haber veriyor...
Karanlık çöktü çökecek
Çöllerde bedenim soğuğa direnecek
Kum taneleri karışacak nefesime
Gülün dikenini gibi batacak kalbime
Ağlamak yaş getirir bedenime
Alnım kırışık, susuz topraktan bir görüntü
Sensiz ufalan bedenim kum tanelerine büründü
Sev... sevgi... sevgilim

Vakit beklemekse ölüm es geçer
Şen yetişirsin zaman hızlı geçer
Ölüm tez elden gelir geçer...

Elinde bir tas, parmağı ilahi işaret
Sevgilim al, önce sen iç bu bengisudan
Yaşayalım durmadan,
Başladı hikâye aşkı muhabbet olan sudan

Diyorsun ki içilmez o içi boş tasta
Yarısı boş, diyorum
Diyorsun ki içmem dolu olmadan
Yetmez mi ki yarısı dolu, diyorum
Boş olmuşsa kalanın ne kıymeti var, diyorsun
Bir damlaya can doyar, diyorum
Aşk doyumsuzdur, çok ister, diyorsun
Bende büyüyen o doyumsuz aşkın susuz kalırsa, diyorum
Susuz da büyür benim aşkım, diyorsun

Evvelde bir su gibi şeffaf yaşadık, diyorum
Terk edilmiş diyarın nehriydi o, diyorsun
Yok mu oldu ki o, diyorum
Sen Mecnun oldun olalı gözün görmez oldu, diyorsun
Ağlıyorum halime, âmâ olsam, diyorum
Anlasana senin bir gözün benim, diyorsun

Ya aşk! Kavruldum, ufaldım, yandım deryaya bakarak, diyorum
Ölmedin ya, ben senin ateşini o tastaki suyla söndürürüm;
O suyu içmem, diyorsun
Yerden göğe uçamam, kanadım kırılır, suya muhtaç ölürüm;
Sen uçmayı semalarda mı öğrendin ki, diyorum
Ben senin yerdeki gölgenim; gece olur uçmak için giderim, diyorsun

Ben seni istedim, sen benim için bir su içmedin, diyorum
Ey akli bir suya düşkün olan canım, içtim de sen görmedin, diyorsun
Nereden buldun da ben olmadan içtin, diyorum
Gündüz vakti elinde bir tası olana muhtaç idim;
Gece vakti seni görmeye nasıl gelebilirdim ki, diyorsun
Gündüzü sen içtin, geceyi bana içmek kaldı;
O tasın yarısını sen içtin, yarısını ben mi içeceğim, diyorum
Ey semadan kan ağlasa yine de içmem, o sanadır senin içmen gerek, diyorsun

Naz etmeseydi gönlün içerdim hemen, diyorum
Öyle yapmasaydım kurur muydu dilin damağın;
Senin aşkın değil, benim aşkım sana iç diyecek, diyorsun
Anlamak için biçare düştüm kavrulan çöl kumlarında;
İçmek içinse geç oldu içeceğim, diyorum
Sen o suyun hikmetinle yaşa ey sevgilim, iç artık, diyorsun

Sadakat gönlümün salıncağında sallanıyor sevgilim, diyorum
Senin ruhun sema âleminin huzurunda;
Bense yeryüzünün fanisinde kahırdayım, diyorsun
Niçin istedin bunu benden, diyorum
Sen zahmet çekme, bana -bu faniye- olan aşkını zapt edemedin diye, diyorsun
Ben oradayken huzurlu mu olacağım ey aşk;
Şöz kalmadı bende, divane oldum senin gönlünde, diyorum
İki dünya arasında kalma ey aşk, ben de geleceğim;
Geleceğim vakit gün geceye haber verecek...

1 Mart 2015

Atabey Aydı

Şairler

-Muzaffer Tayyip Uslu'ya ve Rüştü Onur'a-

Şairler öldüklerine inanır mı
Çok düşünüyorlar hayatlarını
Geçer diye söyledikleri geçmişten kalma bir iz mi
Çok mu sevmişler ki
Elleri kürek, tüneller mi kazmışlar ki
Soran yok mu onları
Toprak olan bedenlerinin hiç mi hatırı yok
Acı mı yüklü onların heveslerinde
Sevdiklerine ne demişler:
Hayatım bir perdelik gösteri mi
Sonu ölüm olsa bu gizli perdenin
Yağmur altında gökyüzünü boyamış,
Ellerinde renkli kuşaklardan insanlar
Şairler sonsuz karanlıklara bakarlar
Bir onlar yaşasın,
Yaşamanın sonu bu kadarmış artık
Ölüm geliyor
Gözler, ter eden sıcaklıkta kapanıyor
Toprak var sadece bedende
Onlara sarılan, bir avuç can
Yoksa onlar
Bu hayatta yaşadıklarına sevinirler mi
ya da
Ölmediklerine mi
Şairler hiç ölmez mi

Bir dal kırıldı, parmağından düşen
Tomurcuklar sözleri
Onlar ağaç değil mi
Bir orman gibi temiz ve hür
Rüzgâr mı savurmuş hayalleri
Göçüyor zaman, bu yuvadan
Ölen bir deri et parçasından başka bir şey yok
Artık konan kuş kalmadı
Şairler böyle mi midir
Ki oynanan son oyunu mezar yazsın
Söner büyük alev
Gözlerinden damla damla toprağa geçen
Yağmurun endişeli bakışları arasında
Şairler böyle mi ölür
Öldüklerine inanırlar mı

Atabey Aydı

Tablolara Hükmeden Varlık: İNSAN

İnsan, fenomen dünyasında en büyük değer
Sanatın yaratıcısına boyun eğer
Dünyanın işi gücü insana hizmet etmekse eğer
Bu dünya tablosunda insan, yaşamaya değer

Toprakta kabuğu çatlar, görünür göze
Uzar gövdesi bir çift güzel söze
Kıvrır yeryüzünde susuzluğundan
Artık sığamaz olur, gider dünya tablodan
Tablolara hükmeden varlıktır insan

Dört köşede nöbet tutar ressamın gölgesi
Gölgesine canlılık katar her fırça izi
Saçının telinden hafif olur bedeni
Bir tabloya sığdıramaz insan kendini

İnsanın bedeni eserlerin en canlısı
İnce, uzun çizgiler insan ömrünün yaşı
Rengi topraktan kalbe gelen kandan
O hayaldir görünenin ötesinde doğan
Tablolara hükmeden varlıktır insan

7-8 Mart 2015

Atabey Aydı

Üslubun Ezgisi

-Kitap Aşıklarına-

Hatırlanan yüzlere eşsiz ad koymandır akıl defteri
Yazarken şarkı okumaktır dilin ritmi
Okurken kalemin izini takip etmektir çizgi dili
Bitirmek istercesine heyecanlıdır okumak seni

Gönül sokağının köşesinden akar akıl sahasına, sahaftan kitap seli
Dost, ciğerpare kardeşlerin duyulur içlerinden okuma sesi
Gözyaşı döktürür sayfa inceliğindeki kalbin arzu teli
Gökten inen Mushaf ile gelir beklenen oku emri

Ay'ı sayfalarda seyrederek dileklerini yollamandır dilediğine
Kılıfına uydurarak üryan bedenlerini örtmendir kapak yüzü
Dünya'da yalnız yaşayan karakterlere sarılmandır alabildiğine
Dembedem kitab-ı esrarda onları aramaktır mücadele tözü

Koyu manaları atar şehrin doğasına katmer katmer dalgalar
Uçuşur revnaklı şehrin sonbaharını anlatan yapraklar
Rengin derinliğinden okuma havzasına akan bengisu kadar
Hakikat dolu sayfalardan ne fikirler taşar

Atabey Aydı

Vatanın Kanlı Sancağı

Vatan için dökülen ter,
Vicdanın titrettiği kalbe der:
- Vatan uğruna canını feda eden,
"Vatanım da vatanım" diyen

Ey, cephenin korkusuz şehitleri,
Ey, vatan yemini eden Paşa'nın erleri,
Ey, Türk milletinin sancağını taşıyanlar...
Sizlere borç bildim vatanımın bağrında yatanlar.

Vatanın makûs talihi için savaşılan lider ile
Savunmak var; kaybetmek yok savaşları biçare.
Ah edip inlemek yok, vatanıma gücü yetenlere
Varsa cesaretleri gel derim; korkma halkım iman var sende.

Anadolu toprakları kana bulanmış bir şaheser.
Vatanın son kanlı sancağını diken bir asker,
Şehit olup canını teslim ettiği vatana elveda der.
Vatan olunca emeller, herkes Türk milletini dinler.

Eylül 2014

Atabey Aydı

Yüce Fethe Gazel

Semadan yağan rahmet taneleri kuru dimağlara deva olacak
Ecdadımız tarih sayfalarına şanlı ve gururlu bir hikâye yazacak

Çıkageldi cihana cihat eden Fatihâne bir zahit
Şiretten yansıyan hakikate haiz İstanbul, Sultan Mehmet'e ait

Başladı fetih yağmurları, katmer katmer dalgalandı denizler
Kâmil gönüllerle yürüdü boğazın ötesine karadan gemiler

İman bütününü sardı aşk-ı cihat ile savaşıyan ceddimizi
Ordusuyla kavuracak Fatih, elemle kıvranan toprak ile denizi

Leşker-i dua, nidasını saçıyor kızıl meydanda
İstanbul coşkuyla yanıyor erlerin duasında

Hilal ve yıldız gibi yaldızlı taşlar; al örtü gibi kızgın toprak
Meydandaki kalenin tepesinde dalgalanan âleme bak

Padişahın elleri uzandı surların ötesine
Aktı oluk oluk kan kılıcının ucundan zemine

Batılın sancağı kımıldasa dikildiği yerden
Bilin ki şahadet kanı dökülür gökten

Şehri hurafelerle süsleyen şehvet ve mülk düşkünü akıllar,
Hak dine karşılık verince tarihlerini kökünden kesti kılıçlar

Toprağının efsunlu buharını teneffüs edenleri mest eder cennetvâri bu şehir
Bir müjde var ki ona inanmayanlar, cehenneme yakıt taşıyanlar gibidir

O eşsiz muştı ki komutanı ve askerleri ne güzel, der
Muştusuz yaşayan gönüller yalnız ve mutsuz haldeler

Ne padişahlar, âlimler ve arifler Fatih olmak istediler Nebi (s.a.s) 'nin sözünde
Allah'ın 'kün fe yekûn' emriyle bir Fatih büyüdü Akşemseddin'in gözünde

Fetih ki bilinmeyen büyüklükte bir kıyamet
Bir şehri fethedersen, Avni sıfatıyla Sevgili (s.a.s) 'ye itaat edersen şayet

11 Mart 2015

Atabey Aydı